

služby vojenské bez zavinění učitelova překročí dobu jednoho roku. Na této základní myšlence uvedeného zák. nezměnilo ničeho nové uspořádání branné povinnosti, jak provedeno bylo zákonem z 19. března 1920 č. 193 Sb. resp. nař. z 27. července 1920 č. 470 Sb., a sluší tudíž míti za to, že ustanovení § 62 č. 2 cit. zem. zák. pro Slezsko platí i dále, ovšem jenom po dobu účinnosti posl. odst. § 14 zák. paritního.

St-l dosluhoval podle obsahu správních spisů v kritické době na 24 měsíční presenční službu vojenskou v důsledku ustanovení § 19 vlád. nař. č. 470/1920, tedy bez svého zavinění, měl tudíž po názoru nss-u vzhledem k tomu, co dříve rozvedeno, právní nárok na to, aby mu ponechány byly plné civilní požitky učitelské za dobu od 1. prosince 1921 do konce února 1922.

Žal. úřad, který vycházel z opačného názoru, dostal se svým postupem do rozporu se zák., a musilo proto nař. rozhodnutí zrušeno býti po rozumu § 7 zák. o ss jako nezákonné.

Č. 3621.

Státní úředníci: I. Provisorní jmenování — není-li v dekretu jinak stanoveno — nezakládá nároku na definitivní ustanovení ve službě státní. — II. Jaký význam má v takovémto dekretu obsažený dovětek, že »definitivní přijetí nastane po jednorroční uspokojivé službě«?

(Nález ze dne 15. května 1924 č. 8554.)

V ě c: Slavomír B. v M. proti hlavnímu finančnímu ředitelství pro Podkarpatskou Rus v Užhorodě o propuštění ze služby.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výnosem hl. fin. řed. pro P. R. v U. z 3. prosince 1921 byl st-l na svoji žádost z 2. prosince 1921 přijat do služby zem. fin. správy P. R. jako provisorní účetní asistent na smlouvu . . . Ve výnosu tom se praví, že definitivní přijetí nastane po jednorroční uspokojivé službě a složení odborné zkoušky, při čemž st-li bude celá doba služební počínaje dnem nastoupení služby započtena.

Na základě úřední připomínky z 3. března 1923 bylo st-li nař. rozhodnutím sděleno, že vzhledem k tomu, že nevyhovuje požadavkům na něho kladeným a dopustil se několikrátě činů, které nutno charakterisovat jako delikty trestní, se propouští vzhledem k jeho služebnímu poměru dnem 30. dubna 1923 ze služeb státních.

Maje rozhodovati o stížnosti musil nss v prvé řadě zkoumati právní podklad poměru st-lova k státu, založeného výnosem žal. úřadu z 3. prosince 1921. — —

Výnos ten obsahuje všechny náležitosti ustanovení provisorního pragm. státního úředníka, předepsané v § 6 služ. pragm. Do výnosu vsunuto je ovšem rčení označující, že se st-l přijímá jako provisorní účetní asistent »n a s m l o u v u«, nss nemohl však uznati, že by vsunutí tohoto rčení: »na smlouvu« mělo za účel přeměnění celý poměr st-lův k státu na poměr s o u k r o m o p r á v n í, ježto v souvislosti s p r o v i s o r n í m ustanovením st-le spíše výraz ten měl jenom ještě více zdůrazniti vypověditelnost a zrušitelnost služ. poměru st-lova po dobu

zkušební. Nss vychází tudíž z toho, že služební poměr st-lův byl poměrem provisorního státního úředníka, který ovšem podle § 10 služ. pragm. mohl býti kdykoli zrušen a jeví se bezdůvodnými ony vývody stížnosti, podle nichž propuštění st-lovo by bylo mohlo nastati jen po provedeném vyšetřování soudním a řízení disciplinárním.

Dále namítá st-l, že dekretem hl. fin. řed. pro P. R. z 3. prosince 1921 byl přijat jako provisorní účetní asistent se zákonitým platem a s klausulí, že definitivní přijetí nastane po jednoroční uspokojivé službě a složení odborné zkoušky, při čemž mu bude celá doba služební počínaje dnem nastoupení služby započtena, dále že službu nastoupil dne 5. prosince 1921, odbornou zkoušku složil dne 7. dubna 1922 a že t e d y p o u p l y n u t í j e d o n o h o r o k u m ě l b ý t i j m e n o v á n d e f i n i t i v n í m ú ř e d n í k e m .

Podle § 36, odst. 2 služ. pragm. provisorní jmenování samo o sobě, není-li v dekretu nic jiného stanoveno, neskytá právního nároku na definitivní ustanovení ve službě státní. Z ustanovovacího dekretu, jehož se st-l dovolává, právního nároku na definitivní ustanovení však odvoditi nelze. Již slovní obraty: »definitivní p ř i j e t í« nastane »po jednoroční uspokojivé službě« nasvědčují výkladu, že položeno jest úplně v posouzení úřadu, zda st-le definitivním účetním úředníkem jmenovati chce či nikoli, a že úřad nechtěl st-li poskytnouti právního nároku na jmenování úředníkem definitivním. Důsledek ten plyne i z toho, že vypověditelnost služebního poměru st-lova, jak svrchu bylo řečeno, byla ještě zvláště zdůrazněna označením poměru st-lova jako poměr »na smlouvu«, čímž mělo jasně býti projevováno, že úřad chtěl si zajistiti možnost, st-le propustiti pro případ, že by ho nepokládal za způsobilého pro státní službu.

Konečně protestuje st-l proti tvrzení, že požadavkům na něho kladeným nevyhovoval, jakož i proti tomu, že by se byl několikrát dopustil činů, které mohou býti kvalifikovány jako delikty trestní. Leč mohl-li poměr st-lův dle toho, co svrchu bylo řečeno, býti kdykoliv zrušen, a nepředpisuje-li zákon, že propuštění takové by muselo býti o určité důvody opřeno, pak nezáleží na tom, zda žal. úřad propuštění st-lovo odůvodnil vůbec a jak. Není tedy ani námitka tato důvodnou a musil proto nss stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3622.

Z n á m k y: Známká Caffaroma pro kávové náhražky není po rozumu § 1 známkové novely z roku 1895 k zápisu způsobilá.

(Nález ze dne 17. května 1924 č. 8442.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 1644, 1704 adm. a jiné.

V ě c: Firma Josef Z. v H. proti ministerstvu obchodu (Konc. Dr. Otto Parsch) o ochrannou známku.

V ý r o k: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím bylo vysloveno, že slovní známka »Caffaroma«, touto firmou k zápisu přihlášená u obch. a živn. komory v Brně pro kostky z kávy a kávové náhražky a zapsaná . . . , neměla býti